

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur, advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. OAM-93/LE-LE05-LE05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2016, č. j. 42 Az 37/2016 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne ze dne 22. 8. 2016, č. j. OAM-93/LE-LE05-LE05-2016, ev. č. L010308, žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“), který žalobu zamítl. V tomto rozhodnutí vypořádal všechny azylově relevantní důvody v kontextu žalobcových tvrzení.

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel z toho, že hlavní motivací žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha se vyhnout povolání do armády. Žalobce má strach jet na Ukrajinu, aby ho nepovolali do války, chce zůstat nějaký čas v České republice, kam také přijede jeho sestra a kde se mu líbí. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnil, že na Ukrajině neměl žádné potíže. Od své sestry se dozvěděl, že mu přišlo povolání do armády, osobně si jej však dosud nepřevzal.

Krajský soud vyhodnotil veškerá zjištění, týkající se podmínek výkonu vojenské služby na Ukrajině a bezpečnostní situace v této zemi. Vyšel z tvrzení samotného žalobce o

důvodech jeho žádosti o azyl, neztotožnil se s námitkou nepřezkoumatelnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a konstatoval, že žalovaný vyvinul dostatečnou iniciativu ke zjištění skutkového stavu a shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí. Ve vztahu k zásadnímu důvodu žádosti o azyl přílehlavě odkázal na relevantní judikaturu, konstatující, že vyžadování výkonu branné povinnosti po občanech ze strany státu nelze považovat za azylově relevantní důvod. Odmítání vojenské služby nezakládá samo o sobě důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzal v úvahu, že na Ukrajině existuje možnost alternativní vojenské služby a v případě nenastoupení vojenské služby by žalobci hrozil maximálně trest pokuty, veřejné služby či podmíněné odsouzení. Konstatoval, že žalobce v průběhu celého správního řízení nezmínil obavy ze špatných podmínek ve věznicích, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se touto otázkou blíže nezabýval. Vzhledem ke konkrétní situaci tohoto případu nepovažoval za potřebné se podrobně zabývat podmínkami v ukrajinských věznicích a hypotetickými úvahami o důsledcích nenastoupení vojenské služby. Proto také neprovedl důkaz Monitorovací zprávou Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího trestání. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce neprokázal žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Uplatnil obecně formulované námitky, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které stěžovatel v řízení tvrdil, a vycházel ze zdrojů starých několik měsíců, přestože stěžovatel namítl jejich zastaralost vzhledem k dynamickému vývoji situace na Ukrajině. Sám krajský soud odkázal na materiál z října roku 2015.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel vůbec neuvedl, jaké konkrétní důkazy a na podporu jakých jeho tvrzení měl žalovaný opatřit, ani co jimi mělo být prokázáno. K argumentaci použitím zastaralých informací žalovaný připomněl, že stěžovatel měl možnost se seznámit se spisem a předložit důkazy. Této možnosti však nevyužil ani nenavrhl doplnění podkladů. Nevyjádřil se ani k zdrojům informací a způsobu jejich využití. Napadený rozsudek proto žalovaný považuje za správný a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy žalobce, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. Konkrétní obsah kritérií přijatelnosti obsahuje rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29, na který lze pro stručnost odkázat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nyní posuzovaný případ uvedená kritéria rozhodně nesplňuje.

K jediné uchopitelné stížnostní námitce stěžovatele, týkající se neaktuálnosti podkladů shromážděných správním orgánem, je třeba zdůraznit, že využití zhruba šest měsíců starých informací o zemi původu nelze, v kontextu obecně známé situace na Ukrajině, považovat za nijak znepokojivé. K problematice požadované úrovně informací o

pokračování

zemi původu v azylovém řízení, se zdejší soud již v minulosti vyjádřil, například v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71. V té souvislosti je třeba uvést, že dosavadní rozhodnutí v nyní posuzované věci vycházela z podkladů, které takovou úroveň informací nepochybně dosahují. Pro dokreslení věci lze připomenout, že v žalobě stěžovatel toto tvrzení o neaktuálnosti podkladů neuvedl. Celkově je naprosto zjevné, že žádná ze zjištěných skutečností v této věci přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

Nejvyšší správní soud připomíná, že problematika azylové relevance branné povinnosti byla již vypořádána jeho dřívější judikaturou (viz rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34) a situace stěžovatele rozhodně nezakládá v žádném ohledu důvod se od uvedené judikatury odchýlit.

Ve všech fázích dosavadního řízení tedy byly veškeré okolnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu řádně posouzeny, zatímco stěžovatel již žádná další azylově významná tvrzení nepředložil. Je tedy zcela zřejmé, že nyní posuzovaná kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že na jejich náhradu nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 11. května 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu